

Divendres, 24

Gener del 2025

1,70€

ANY XLIX. NÚM. 17061 - AVUI

ANY XLVI. NÚM. 15931 - EL PUNT

ENTREVISTA A Santi Carrillo

Director de 'Rockdelux'

"L'ego és el que explica que els artistes siguin artistes"

P14-15

Per Guillem Vidal

LES ESTRENES DE LA SETMANA

P23

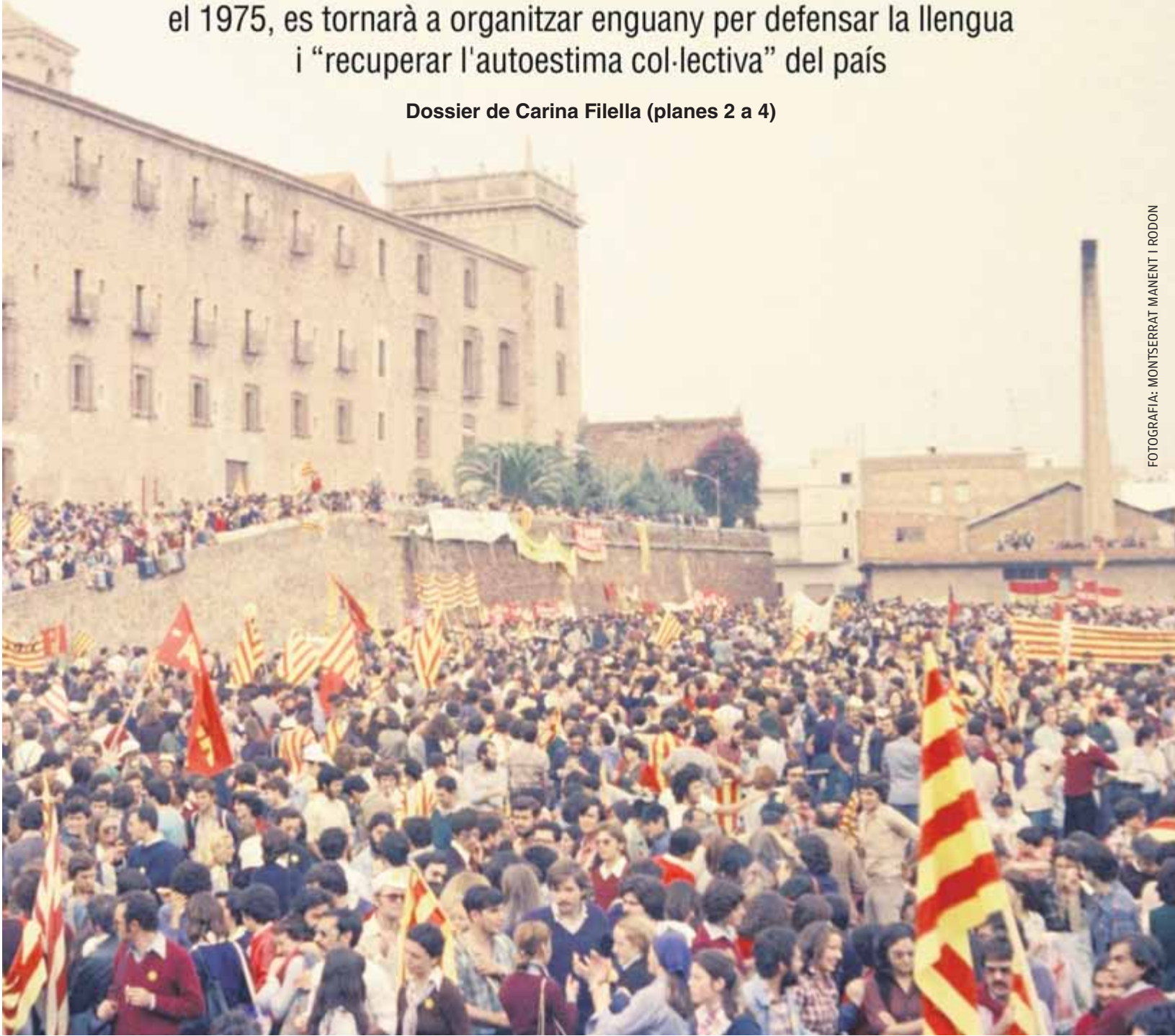
I si un virus letal... afectés només els rics?

Galder Gaztelu-Urrutia fa una sàtira revolucionària a 'Rich Flu'

50 anys després

L'històric Congrés de Cultura Catalana, que es va celebrar el 1975, es tornarà a organitzar enguany per defensar la llengua i "recuperar l'autoestima col·lectiva" del país

Dossier de Carina Filella (planes 2 a 4)

FOTOGRAFIA: MONTERRAT MANENT | RODON

Plana 6

"Dolor social" i crispació política

Dels preus del transport públic a les pensions, tot el que decau amb el decret

Plana 9

'Emilia Pérez', la favorita dels Oscar amb tretze nominacions

Plana 7

Òmnium portarà a Brussel·les el bloqueig a la llei d'amnistia

Plana 10

Aturen l'ordre de Trump de posar fi a la ciutadania per naixement

TRIBUNA

P18

La política del despropòsit
Carme Arenas

TRIBUNA

P19

La boia de Vicenç Furió
Alberto Velasco

DE SET EN SET

P16

Memòria
Anna Carreras

KEEP CALM

P16

El millor llibre del món
Martí Gironell

LLETRA PETITA

P17

'Pa chulo, mi pirulo'
Toni Brosa

DE REÜLL

P17

Eufòria
Maria Palau

MIRADES

P21

El problema de les ocupacions
Jordi Grau

Parlament de **Vicent Andrés Estellés** al XII Aplec del Puig, el 23 d'octubre del 1977, en el marc del Congrés de Cultura Catalana ■ MONTSERRAT MANENT I RODON

Tan lluny, tan a prop

■ Cinquanta anys després del mític Congrés de Cultura Catalana, enguany es torna a editar la mateixa iniciativa arreu dels Països Catalans

■ L'objectiu del moviment és “recuperar l'autoestima col·lectiva i debatre amb calma quin país i quina societat volem ser”

Carina Filella

Tarragona

A mitjans dels anys setanta, quan el dictador encara era viu, uns pares reivindicaven a Cornellà de Llobregat que s'impartissin classes de català en horari escolar, tal com ja permetia fer-ho la llei. Els inspectors franquistes, però, no van donar permís perquè es fes. Aquesta família va demanar ajuda al Col·legi d'Advocats de Barcelona i aquest va ser un dels fets que van originar, el 28 de gener del 1975, el naixement del Congrés de Cultura Catalana, tota una mobilització popular en defensa de la llengua i dels drets de la cultura catalana i que va servir per presentar vies alternatives per al futur que s'albirava més democràtic, després de la fi de la dictadura. L'històric congrés, del qual va sorgir el Manifest de la Cultura Catalana, es va allargar durant dos anys, fins al 1977, i hi van participar més de 12.000 inscrits, més de

1.500 entitats i milers de persones. La Generalitat ha inclòs l'aniversari d'aquesta mobilització sense precedents entre les commemoracions oficials d'aquest any.

Passats cinquanta anys, quan sembla, però, que no n'estem tan lluny, ni per la situació de la llengua ni per algunes formes d'opressió, la Fundació Congrés de Cultura Catalana ha engegat la celebració d'una nova edició, que arrencarà formalment el pròxim mes de març amb un acte institucional. “No n'estem gens lluny, no. Aquell primer congrés va identificar els reptes de la cultura catalana. I va haver-hi uns anys, dues dècades potser, on tot semblava que anava bé. Però ara, passats els anys, se'n ha desmuntat. Perquè hi ha aquesta cosa pendular de la història en què sembla que la foscor sempre torna. I hem d'estar a l'aguait, perquè tots els guanys que aconseguim com a societat mai són per sempre”, afirma el poeta i periodista Esteve Plantada, director del congrés que es farà enguany. Ell

posa com a exemple la situació de la llengua catalana: “Ara tornem a veure desafiada la immersió lingüística, que és un model que està demostrat que funciona i que ens ha funcionat com a eina de cohesió de societat, com a model de llengua. Però ara torna a estar en entredit”, lamenta.

La necessitat de reeditar aquell moviment, passades cinc dècades, creuen que està més que justificada: “El moment el fa molt necessari. És cert que els dos moments no són iguals. El gener del 1975, quan s'inicia el congrés, el dictador encara és viu, però tot sembla indicar que no aguantarà gaire, i el congrés acaba culminant aquelles ànsies, aquell desig de regeneració del poble, i per això crec que té l'èxit que té, perquè la conjuntura del moment el feia realment necessari. Va ser un boom, un èxit. Va ser un moment d'una gran eclosió, de tot-hom remant amb optimisme i pasió. Actualment no és ben bé el mateix, però si diem que ara és molt necessari és perquè hi ha hagut

Una fundació que fa memòria

La Fundació Congrés de Cultura Catalana, que es va crear arran d'aquell mític primer congrés, es manté encara avui per preservar-ne la memòria. Actualment presidida per l'historiador Agustí Alcobarro, l'entitat impulsa la publicació d'obres sobre aquell moviment i convoca diversos premis, com ara el Ferran Soldevila de biografia, memòries i estudis històrics, el premi internacional Ramon Llull i el premi Miquel Casals Colldecarrera, en memòria de qui va ser degà del Col·legi d'Advocats de Barcelona i màxim impulsor del congrés del 1975.

una desafecció, un desànim, i el que proposem justament és una regeneració”, explica Plantada. Per a ell, es tracta de “recuperar l'autoestima col·lectiva i debatre amb calma quin país volem ser i quina societat volem”.

El primer Congrés de Cultura Catalana es va dividir en 25 àmbits, de la llengua al dret, de l'agricultura a la indústria, de les arts plàstiques a l'ordenació del territori... “Quan llegeixes les conclusions de l'àmbit del cinema, per exemple, veus que no hem avançat, perquè es deia el mateix que estem reivindicant ara. Sí que és veritat que hem millorat, per exemple, en la producció catalana, però en el fet que el cinema projecti pel·lícules en català, que hi hagi una indústria forta..., no hem avançat tant. El país en molts àmbits ha anat a més, però en d'altres no”, comenta el director. Per al congrés d'enguany es plantegen quatre grans àmbits: “Com ens mantenim?” (energia, estructura econòmica, indústria, recerca...); “Com ens comuniquem?” (amb punts com llengua, mitjans i xarxes, nous sistemes de participació política); aspectes relacionats amb la salut, el medi ambient i la seguretat al bloc “Com ens cuidem?”, i d'educació, esport, institucions polítiques o urbanisme a “Com ens cohesionem?”. És clar que hi haurà àrees de treball en altres camps que a mitjans dels setanta ni existien, com el feminisme, l'equitat, les crisis climàtiques o el repte demogràfic i la realitat dels moviments mi-

gratoris. “Hem de repensar com a societat quin model de consum fem, com ens relacionem amb el canvi climàtic, quines mesures aportem, com ens movem entre territoris, com anem a treballar i, evidentment, com parlem, com tenim la llengua, com tenim la cultura pròpia i què hem de fer amb les altres cultures. Tot això mereix aquest moment de pausa”, remarca Plantada.

L'obertura

En l'acte d'obertura institucional del nou Congrés de Cultura Catalana d'aquest any, que tindrà lloc el 20 de març al Saló del Tinell de Barcelona, es retrà un homenatge a alguns dels participants en aquella primera edició i es presentarà el cartell, que signen dos grans artistes del país, però els organitzadors encara no els volen fer públics. Aquí també es donaran a conèixer les activitats centrals d'enguany, tot i que el programa ja s'ha començat a desplegar. Per al 8 de febrer, per exemple, s'ha organitzat un acte a Lleida, junt amb Viquipèdia, per presentar el projecte dels mil noms de la cultura catalana. I també estan previstes activitats a València (els dies 14 i 15 de febrer, unes jornades sobre l'equitat i la diversitat) i a Londres, conjuntament amb el Diplocat i la Confederació de Cooperatives de Catalunya, per posar en comú el cooperativisme britànic i el català. Un dels actes més sonats de l'any serà de caire artístic, pels volts de Sant Joan, i inclourà unes jornades de convivència, fora de la capital catalana. Es vol posar el focus en la participació del jovent: “Venim d'un cert desencant. Hi ha hagut un moment de màxima politització en tot, que va culminar amb el procés. Aquell va ser un moment en què no he vist mai tanta població tan polititzada, tan activa, tan autoorganitzada... Perquè l'1 d'octubre [del 2017], malgrat que ho venguem com un fracàs, és un gran èxit col·lectiu. I penso que tot el que ve després provoca aquest desgast i aquest distanciament de la gent jove. Tot i així, hi ha actius, hi ha col·lectius de gent jove que tenen molta presència, amb moltes ganes de fer coses”, reconeix Plantada.

El congrés del 1975-1977 tenia com a presidents d'honor persona-

Presentació del congrés al Palau de Congressos de Barcelona, el 8 de desembre del 1976. A sota, exterior del mateix palau, en els actes de cloenda, i al costat, colles castelleres al Monestir de Santes Creus, el 2 d'octubre del 1977.

■ MONTSERRAT
MANENT I RODON

litats com Joan Miró, Joan Fuster, Francesc de Borja Moll, Pere Ponsich i Joan Martí Alanís. La llengua catalana i el concepte de Països Catalans van ser dos dels grans eixos de debat i d'aquí en va sortir un manifest que afirmava, entre altres coses, “la unitat lingüística i cultural dels Països Catalans, fruit d'una història comuna i d'una realitat compartida” i “la necessitat inajornable d'iniciar un redreçament i una transformació de la societat dels Països Catalans que s'encaminin a la superació de les formes d'opressió nacional i social que entrebanquen i frenen el seu normal i ple desenvolupament”. Per a aquest 2025, els organitzadors interpel·len el conjunt dels

Països Catalans, també: “Aquest no és un projecte només de Principat, sinó de Països Catalans, de veure on som i què volem ser.” “Justament el concepte de Països Catalans és un dels grans èxits del congrés del 75. Va sortir molt enfortida la idea de Països Catalans, de comunitat, però s'ha anat diluint amb els anys. El nou congrés ha d'abordar aquest concepte, també.” Passa el mateix amb la llengua: “Només cal passejar per Barcelona, on parlar en català és gairebé una odissea. És un gran repte ser català, parlar en català, viure en català...”, apunta Plantada. En el manifest també es reivindicava “una nova configuració de l'organització política i de l'estruc-

tura social” amb la premissa “que cadascun dels Països Catalans té el dret inalienable i irrenunciable de constituir la seva pròpia organització política d'autogovern com a única garantia i possibilitat de refer la seva societat i encaminar-la a un futur coherent i progressiu”.

I aquest 2025, què esperen que surti del nou congrés? Per al seu director, l'esdeveniment “no és un punt d'arribada, sinó un punt de partida”: “Quan s'acabi aquesta reflexió no tancarem res. Intentem ser un activador de noves veus, de noves il·lusions. I ens agradaria que sortissin noves iniciatives.” Iniciatives com van ser les que van néixer a recer d'aquell primer congrés, com ara la Unió de Pagesos de Mallorca, la Societat Catalana d'Ordenació del Territori i l'Associació d'Escriptores en Llengua Catalana (AELC), que es va fundar el 1977, justament durant les conclusions del congrés, a proposta dels escriptors que hi van participar. “Ara cal veure què som capaços de

“Hi ha aquesta cosa pendular de la història en què sembla que la foscor sempre torna”

crear i d'activar”, exposa Esteve Plantada. “Haurem tingut èxit si aconseguim ser un esdeveniment d'impacte que sigui il·lusionant i que realment aportï alguna cosa. Perquè, en realitat, el congrés no són uns actes, sinó que és un procés. Aquesta paraula està molt gastada. Però un procés és un període de reflexió, de debat, i tot això té una utilitat. Ha de tenir una utilitat perquè es pugui aprofitar després. I esperem que sigui així.”

Pel director, “cal recuperar la credibilitat”: “Que hàgim de tornar al debat sobre la llengua, quan era un debat absolutament superat, ens ha de fer veure que alguna cosa no ha anat bé. Ens hem de tornar a creure que té sentit ser català. Tot el que ha passat als partits polítics, la societat..., ens ha portat a un estadi de desànim. Com que no ens creiem res, com que tot és negatiu, tot és dolent..., al congrés el que es vol és canviar aquesta dinàmica i mirar-nos-ho tot en positiu, amb passió, amb optimisme.” ■

26 DE GENER
de 10 a 16h

13a Fira de

L'oli

i l'Olivera becaruda

D'ULLASTRELL

ullastrell.cat

Agustí Alcoberro President de la Fundació Congrés de Cultura Catalana

“Hem de generar il·lusió i noves formes de mobilització”

■ “Vam crear esperances col·lectives que no han estat possibles. Ara cal reforçar la nació, perquè sense nació no serem mai un estat”

■ “Qualsevol persona que pensi en el país com una realitat que té dret a ser, a repensar-se i a fer-se, serà benvinguda”

Carina Filella**Tarragona****Era molt jove, però va participar en el congrés del 1975?**

Soc nascut el 1958, però sí que hi vaig participar; no pròpiament el 1975, però sí en els anys següents, en què es va anomenar Congrés de la Joventut, que es va fer en paral·lel al Congrés de Cultura Catalana.

En l'edició que es farà enguany volen implicar el jovent. Està tan mobilitzat com aleshores?

Ara hi ha un desencís polític generalitzat i una desmobilització. És normal que el jovent que ha viscut en pròpia pell el final de les esperances que teníem fins al 2017 estigui decebut. Però crec que aquell fet va modificar la manera de veure les coses de molta gent i que la gent hi és i, per tant, es tracta de tornar a buscar unes estratègies i uns sistemes de mobilització que siguin convincents per a tots.

Per què veieu necessari fer un nou congrés enguany?

El 1975-77 es va fer tota una reflexió sobre el país. Estàvem a la fi d'una dictadura, el país s'havia de construir en gran part de nou. Ara estem en un moment amb unes certes similituds. Per una banda, el model autonòmic, el de la Transició del 1978, ha tocat sostre i ja no és un model convincent per a ningú. Per altra banda, 50 anys després, el país és nou en molts sentits. Si mirem els Països Catalans en termes demogràfics, econòmics..., la realitat és una altra. Per tant, convé aturar-nos i veure quins són els reptes de la identitat catalana al segle XXI.

El congrés es va originar per la reivindicació d'uns pares que volien que s'impartissin classes de català en horari escolar.

Sembla que no estem tan lluny. Un episodi clau va ser que hi va haver 18 regidors de l'Ajuntament de Barcelona que es van negar a aprovar que es destinés una petita partida pressupostària a l'ensenyament del català a les escoles. Aquest fet, juntament amb el que comentes, va

Agustí Alcoberro és escriptor, historiador i professor d'història moderna a la Universitat de Barcelona ■ O. DURAN

marcar el congrés. L'any 1975 tot estava per fer i tot era possible, com deia el poeta, i hi havia un ideal de canvi. Avui sortim d'uns anys d'autonomia que ens han permès valorar què s'ha fet i què no. Hi ha àmbits en els quals hem avançat, però d'altres en què hem anat endarrere. L'any 1975 gairebé partíem de zero. Però en la idea que hi ha d'haver un canvi i que val la pena que ens avaluem nosaltres mateixos, el moment és similar.

El model de país nou que volien aleshores és el que tenim avui?

El Congrés de Cultura Catalana va venir marcat per la força que tenia el moviment popular catalanista, en sentit ampli, amb moviments com l'Assemblea de Catalunya. El que va succeir en els anys següents va ser que no es va produir la ruptura, com havien previst molts protagonistes del congrés, sinó una reforma de la mateixa dictadura, i es va elaborar una Constitució, la del 1978, que prohibeix explícitament la creació d'una fede-

ració dels Països Catalans. Això genera una realitat política que no és la que s'havia somiat. Però sí que hi ha àmbits com el sanitari, l'educatiu, l'ecològic..., en els quals les aportacions que es van fer en el congrés van ser rellevants i van ser utilitzades després per les administracions democràtiques.

La llengua i el concepte de Països Catalans van ser els dos grans eixos, però avui tots dos estan ben desgastats.

Als anys 70, *Països Catalans* era un terme assumit de manera àmplia. En aquest sentit, l'opció del cafè per a tothom, és a dir, l'opció de la creació d'administracions autònomes, per entendre'ns, regionals, va ser un pas endarrere. Els grans projectes culturals dels anys 70 —per exemple, la Gran Enciclopèdia Catalana— tenien un marc nacional que eren els Països Catalans. Això no s'ha repetit.

Han treballat amb Acció Cultural del País Valencià i l'Obra**Cultural Balear per implicar-los en el congrés?**

Recollim, com a elements que han de formar part del nostre ADN, tres conceptes. L'un és el concepte Països Catalans: creiem que és una realitat que té uns reptes comuns, s'ha de reprendre el diàleg i ha de ser un element clau en la mobilització. El segon punt és que el congrés va ser un moment únic en què es van trobar el món acadèmic i la societat civil. Hi havia un món intel·lectual, que sortia del maig del 68 i tenia ganes de comprometre's, i també teníem una societat civil que estava naixent en àmbits com els moviments veïnal o sindical. Aquesta és una idea que hem de reprendre. I la tercera és la noció de cultura, no entesa purament com a alta cultura sinó en un sentit ampli: com la manera de pensar, de pensar-nos i d'actuar. Però hi ha coses que són molt diferents. És evident que els Països Catalans d'avui, com totes les societats desenvolupades, són una societat més frag-

mentada i hi ha diferents realitats socials que tenen molt poc diàleg entre elles. El mateix fenomen de les xarxes socials ha contribuït a crear aquestes divisions. És a dir, jo em faig amb la gent que són com jo. I fins i tot en un espai comú com és l'escola, a la pràctica hi ha diferents escoles que acaben reproduint realitats socials que són diferents. Per tant, hi ha molta feina a fer. Avui la societat civil és molt més diversa i comprèn des de moviments ecologistes, moviments al voltant de les identitats sexuals, al voltant de la llengua, etc. Tot això requereix aquest espai comú de diàleg, de debat. El congrés ha d'aconseguir avançar en aquesta línia.

Es tracta de recuperar l'autoestima col·lectiva perduda?

Aquest és un element clau. Com dèiem, estem encara en un moment de desencís. És evident que vam generar unes grans esperances col·lectives que no han estat possibles, perquè hi ha hagut una acció àmplia, que cada vegada es va coneixent millor, per impedir que poguéssim realitzar-les, però nosaltres hem de continuar en la mateixa línia. El primer pas és reforçar la nació, perquè sense nació no serem mai un estat. Hem de re-

S'ha de reprendre el diàleg entre els Països Catalans i ha de ser un element clau en la mobilització

forçar la nació, la nostra identitat, l'hem de redefinir en termes propis del món actual, un món cada vegada més complex.

El primer congrés va mobilitzar milers de persones i 1.500 entitats. Serà més complicat, ara?

Aspirem a aplegar tots aquells col·lectius i persones que creuen que hem de tenir com a país el dret a decidir què volem fer, el dret a pensar-nos i a fer-nos col·lectivament, i per tant, estem oberts a molta gent. Es tracta de generar noves formes de mobilització i, sobretot, de generar il·lusió, autoestima, orgull col·lectiu. Si això funciona, el congrés haurà complert un objectiu essencial.

No sé si els partits polítics hi ajudaran gaire...

Hem intentat muntar una organització a banda dels partits, no en contra de ningú, però que no estigui marcada per cap opció política concreta. Això sí, qualsevol persona que pensi en el país com una realitat que té dret a ser, a existir, i a repensar-se i a fer-se, serà benvinguda. ■

PUNT DE VISTA

Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors. També l'editorial, que és fruit del debat entre l'equip de direcció.

Consell de lectors

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

HERMES COMUNICACIONS SL

President Editor: Joan Vall Clara. **Vicepresident:** Toni Muñoz. **Administració:** Carme Bosch. **Comercial:** Eva Negre, Maria Àngels Taulats i Eduard Villacé. **Recursos Humans:** Miquel Fuentes. **Serveis:** Lluís Cama. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas.

De set en set

Anna Carreras Aubets

Memòria

Com que tinc la re-tentiva d'una lluçà, no recordo gaire res. A mitja tarda haig de fer esforços titànics per saber què he dinat. Abans no rentava els plats fins al vespre, amb la qual cosa podia anar a la pica i després de veure els estris utilitzats al migdia podia mig deduir què havia cuinat per dinar. Ara que m'he fet gran, els rento tot just he acabat de menjar, amb la qual cosa m'he quedat sense pistes i sense ningú als comandaments de la memòria. Què faré amb les mans després d'haver tocat el que no es toca? La memòria és com un cargol, va tan lenta que de vegades s'oblida d'arribar al seu destí. La mare em fa notar que tinc els records edulcorats, que fabrico coses que, en realitat, o bé no han passat mai de la manera com jo les recordo o, directament, no han passat. I aquestes imatges em venen al cap amb tota la nitidesa del món; no és pas que m'inventi mons de ficció per deformació professional. De fet, ara que hi penso, com a escriptora no podré escriure mai les meves memòries –perdó per la broma fàcil–. Soc com una màquina interpoètica: fabrico plec i demores en una llengua que s'ofereix com a úter i com a desert. Els peixos conserven més memòria que jo: com a mínim ells recorden on és el menjar. Apardalada, fa temps que he convertit les llacunes en oceans d'aigua turquesa sense taules de salvament a la vista, que per cert també tinc força cardada. En canvi, recordo dades irrelevantes, com el meu número de compte corrent. O tinc premonicions, o endevino coses, o encerto qui trobaré pel carrer. Amb les paraules del gran Stevenson, la meua memòria és magnífica per oblidar.

EDITORIAL

Un nou congrés per a velles reivindicacions

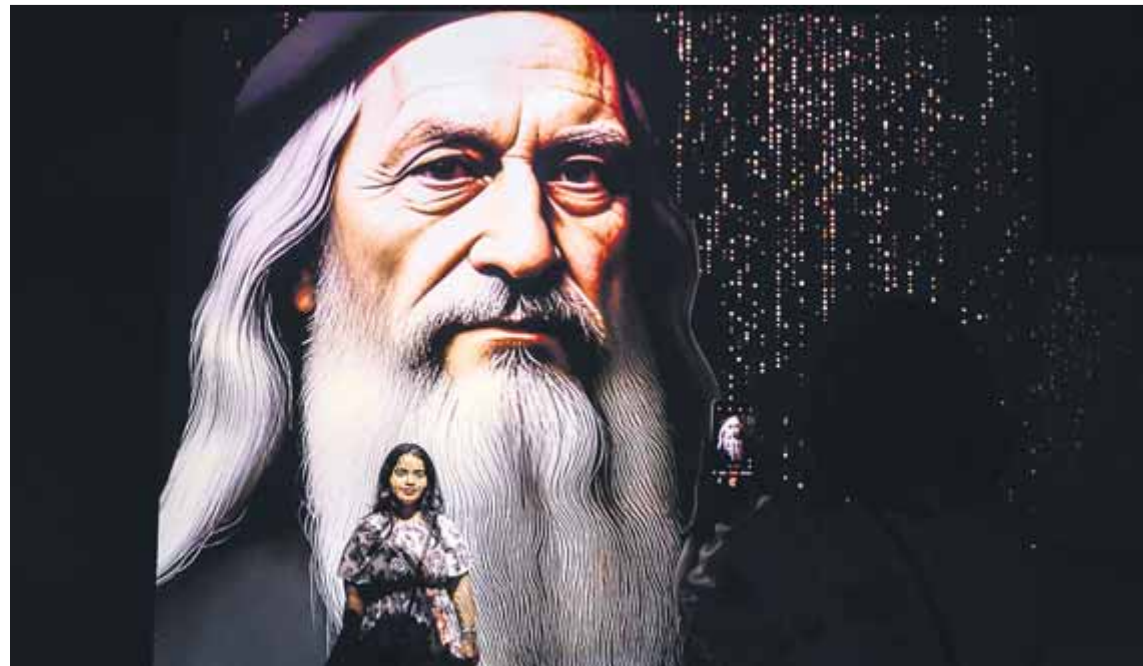
Algunes coses han fallat si hem de tornar a debatre sobre la debilitat de la llengua, si tornem a veure desafiada la immersió lingüística i si ens hem de lamentar per com de complicat és viure en català. En el Congrés de Cultura Catalana que es va organitzar l'any 1975, encara amb el dictador viu però quan es començava a albirar un futur democràtic i calia pensar en un nou model de país, milers de catalans es van mobilitzar en defensa dels drets de la nostra cultura. La delicada situació de la llengua, però també altres àmbits, com el baix percentatge de projeccions cinematogràfiques en català, eren motiu de debat fa cinquanta anys, i ho continuen sent avui. Evidentment, el país ha avançat en molts aspectes, però s'ar-

rosseguen uns dèficits que, cinc dècades després, ens continuen allunyant de la normalitat. Per això la Fundació Congrés de Cultura Catalana ha decidit reeditar enguany aquell congrés i desplegar tot un programa d'actes i de debats per tornar a repensar quin país volem, com el volem i com ho hem de fer per aconseguir-lo, davant un Estat que s'ha mostrat irreformable i que ha demostrat, sistemàticament, que més enllà de petites molles (com la reforma que permet parlar català al Congrés dels Diputats) no té cap intenció de deixar anar el pa sencer.

No és només la llengua i el permanent estat de resistència lingüística que hem de patir. És el grau d'autogovern i són les noves formes d'opres-

sió. Tal com creuen els organitzadors del nou congrés, el moment de desencís i derrotisme que vivim més de set anys després de l'1 d'Octubre del 2017 necessita una sacsejada i calen noves iniciatives que reactivin la mobilització des de la base, des de la societat. Hi ha altres moviments que ho han intentat en els darrers anys. Si avui els partits que ens representen no són capaçs de reactivar il·lusions i d'aglutinar noves esperances col·lectives, és la societat civil la que ha de moure's per trobar altres referents. L'èxit del Congrés de Cultura Catalana 2025 dependrà del grau d'implicació de persones i entitats. Al 1975 va aconseguir una mobilització sense precedents. Ara, salvant les distàncies, torna a ser necessària.

L'editorial d'avui ha estat debatut per Carina Filella, Xevi Sala, Toni Romero, Irene Casellas, Toni Brosa, David Brugué, Teresa Márquez i Raül Garcia.

La foto

Da Vinci, immersiu. Una visitant es fotografia amb una obra d'art a l'exposició 'Da Vinci - Genius - An interactive immersive experience', al Centre Nesco de Bombai, a l'Índia. Aquesta mostra utilitza tecnologia digital per mostrar les obres de Leonardo da Vinci i oferir experiències immersives. ■ EFE

Keep calm

Aquest dissabte fa 793 anys que va néixer Ramon Llull. Ha passat molt de temps però la seva és una història tan fantàstica que supera amb molt l'imaginable. Ell, que creia que per deixar constància d'un fet, escriure un llibre era la millor manera d'assegurar-ne la pervivència al llarg del temps. La de Llull és la història d'un home que creia en l'altre perquè és un element essencial per a la construcció d'un mateix. Un home que estimava les paraules perquè, segons ell, tenien poder, el poder de fer canviar de parer, de pensament i d'acció els homes de qualsevol religió. Que creia fermament en el diàleg per convèn-

El millor llibre del món

Martí Gironell i Gamero

cer més que no pas per vèncer. I que sostenia que malgrat els fracassos trobava essencial i necessari parlar per entendre's, perquè sense pau entre els homes no podien tenir consciència d'un passat comú per pensar junts un futur plegats. Llull volia escriure aquest llibre, el millor del món, per combatre i convèncer els infidels dels seus errors i trobar així la veritat. Un home que creia en el coneixement que podien transmetre els llibres i que s'havia de llegir per entendre. I és lògic que us pregunteu "què estava disposat a fer per escriure'l"? Però sobretot "Què hi va escriure?" La seva idea era escriure un llibre que revolucionés la comunicació in-

terreligiosa. Aquesta va ser, segurament, la missió més important que es va imposar. La seva raó de ser i de fer, i la que el va marcar durant quaranta-cinc anys. No en va escriure un de sol, de llibre, sinó gairebé tres-cents. Si els apleguéssim, tots conformarien la unitat del seu pensament. Va intentar moure l'Església i els reis i prínceps cristians a actuar pel bé públic. Va escampar l'art per tot arreu, i això li va comportar perill de mort. El van enverinar, apedregar, va sobreviure a naufragis i linxaments, però res el va fer desistir i apartar-se del seu propòsit: escriure. I així va perseverar fins a la mort. Escriure el millor llibre del món.